

нали по земята дървета. Пък и отгоре на това сега такава странна тишина владѣеше навсякъде, че гръпки започнаха да пропълзяват по гърба на Чичо Анди.

Искрено да си говоримъ, той започна да съжالياва, задето се бѣ впусналъ въ такава опасно приключение. Но — връщане назадъ нѣма! Каквото е надробилъ, трѣбва да го изсърба! Пък и какъ да не му дойде на човѣкъ до гуша! Горещина, отъ която се топишъ като лоена свѣщъ, комари, мухи, мравки... а, термити се казваха! — тръни, дървета, храсти, лиани, банани... Пардонъ, не банани, защото чичо Анди би се разхлаждалъ съ тѣхъ изъ пжтя, ако ги намѣрѣше, но нѣкакви увиснали тамъ шушулки. Пък и отъ време на време отъ нѣкой клонъ, гледашъ, провисне се нѣщо, изсъска насреща ти и се шумугне Богъ знае кжде!... Змия!... И то не една, две, а съ стотици!... Само змии не знаеше кжде да мѣри Чичо Анди и това много го смуцаваше.

— Ба! кезваше си той. Като я стисна за гръцмула... Нека хапи тогава!

Интересно нѣщо! Толкова пжтъ извървѣха, а още нито следа отъ тигъръ, я отъ лъвъ. Чичо Анди се обърна къмъ главатаря на негритѣ и го запита. Но главатарьтъ изломоти нѣщо, сякашъ избърбука вода въ устата си и направи успокоителенъ знакъ. Чичо Анди нищо не разбра и дигна рамене. Но по едно време му накипѣ.

— Стой! Сто-о-ой! изрева той.

Негритѣ се поспрѣха учудени.

— Стой! Лагеръ! Манджа! заповѣда той. И съ знаци имъ даде да разбератъ, че иска да спратъ, за да си почине и хапне.

— Какво пък толкова ще гоня Михалѣ! занарежда, той на себе си. Защо

азъ ще търся звѣроветъ? Нека тѣ ме намѣрятъ! Нека да дойдатъ да си премѣримъ силитѣ!

Нали ви казвамъ, Чичо Анди е безстрашенъ!

Негритѣ направиха палатка за господаря си — за Чичо Анди, значи; следъ толкова години пестене имаше право на господарлъкъ, ако не другаде, то при негритѣ — сготвиха и ядоха. Дали яде и Чичо Анди? Разбира се, какво ще прави! Въ джунглитѣ нѣма гостилници. Пък и да имаше, съдържателитѣ имъ щѣха да бждатъ негри. Въ края на краищата, все едно. Ядѣше той и мърморѣше:

— Дяволъ да ги вземе! Само туткалъ липсва на този блвочъ!

Но, ела зло, че безъ тебе по-зло!

Нахрани се Чичо Анди и се изтегна подъ палатката. Вече пети день бѣ на пжтъ и страшна умора се бѣ разлѣла по цѣлото му тѣло. Прозина се единъ, два, три пжти и неусѣтно заспа. Колко време бѣ спалъ, той на помнѣше, но ето че дочу равномеренъ шумъ: сякашъ нѣкой или нѣщо тихичката се примѣкваше къмъ него. Чичо Анди се надигна и на половинъ метъръ отъ себе си забеляза грамадна очиларка. Тя го гледаше съ злитѣ си очи и ритмично се полюляваше. Безъ да губи нито секунда, чичо Анди свѣткавично протегна ржка и стисна влѣчугото за шията. Змията се изви, зафуча, но Чичо Анди стискаше здраво до тогава, докато последенъ трепетъ разтърси цѣлото тѣло на змията и тя бездушна се отпусна на земята. Чичо Анди я понави на ржката си и съ все сили пухна въ близкото дърво.

— Нѣ ти тебе, вещице!

Следъ първия си успѣхъ Чичо Анди доби настроение, грабна пушката си и настървено се мушна въ гжстака. Стой!